

Kak lepa je, kak je krasna nocoj,
 kak lica mlada ji rde,
 kak črne oči ji gorijo nocoj,
 kak ustne kipe in drhte! . . .

Ah, Anica ide na sladko pot,
 a jaz sem sam tako —
 na žalost to — na nesrečo to
 grem ven pod večerno nebo.

In tam bom polglasno pesem zapel,
 da na svetu je žalostno res,
 da je tak daleč, tak daleč do zvezd,
 tak daleč do nebes . . .

V.

Anica draga, Bog s teboj	Kot sivi mrak, kot črna noč
in sreča in sladka mladost —	od neba je splavala dol:
o, pojdi od mojih krajev proč —	srce mi trepeče, srce mi drhti
glej, nanje je padla bridkost!	in dušo objela mi bol . . .

Anica, stokrat pozdravljena!
 Pozdravljene tvoje oči,
 stotisočkrat poljubljene,
 tvoje lepe črne oči! . . .

Roman Romanov.

Menih.

Tam zunaj, tam zunaj vetrovi buče
 in sneg po cestah naletuje.
 Vse mrtvo okrog . . . Le v daljavi tam luč
 alejo slabo razsvetljuje . . .

Ah, tamkaj v nekdanjih večerih smo mi
 življenje prelestno živeli . . .
 Vse mrtvo in strto . . . Spomin le na nje
 živi še v samotni tej celi! . . .

Borisov.

